

Kazus – oskarżony Maciej Stonka

Opis istotnych zagadnień.

Prokuratura oskarżyła Macieja Stonkę o popełnienie dwóch czynów opisanych w pkt 1 i 2 aktu oskarżenia.

W zakresie czynu określonego w pkt 1 zarzucono popełnienie występku określonego w art. 159 k.k. w zb. z art. 157§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., polegające na pobiciu wspólnie i w porozumieniu z dwoma innymi nieustalonymi osobami Jana Muchy z użyciem niebezpiecznego narzędzia w postaci kija bejsbolowego i spowodowanie rozstroju zdrowia i naruszeniu czynności narządów ciała na okres dłuższy niż 7 dni. Natomiast w pkt 2 zarzucono oskarżonemu popełnienie przestępstwa z art. 223§1 k.k. polegającego na dokonaniu czynnej napaści na funkcjonariuszkę Policji Ewę Grzywę przy użyciu niebezpiecznego przedmiotu w postaci samochodu osobowego marki BMW. Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2018 roku uznał oskarżonego Macieja Stonkę za winnego popełnienia obu zarzucanych mu czynów i za czyn z pkt 1, przyjmując za podstawę skazania art. 159 k.k. w zb. z art. 157§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., a za podstawę wymiaru kary art. 159 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Natomiast w zakresie czynu opisanego w pkt 2 na podstawie art. 223§1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 lata i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego karę łączną 5 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33§2 k.k. karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50 zł. Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Obrońca oskarżonego powinien zaskarżyć przedmiotowy wyrok w całości w zakresie obu czynów.

Odnośnie czynu określonego w pkt I wyroku skarżący powinien zakwestionować dokonane przez Sąd meriti ustalenia faktyczne dotyczące używania przez Macieja Stonkę w stosunku do pokrzywdzonego Jana Muchy kija bejsbolowego. Ten element ustaleń faktycznych nie znajduje bowiem oparcia w materiale dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie. Wbrew bowiem stanowisku Sądu Rejonowego z zeznań Jana Muchy nie wynika, że to właśnie oskarżony używał tego narzędzia. Zeznał on bowiem, że „nie jestem pewien, być może to ten Maciek uderzył mnie tym kijem, ale ja tego nie widziałem i nie jest w stanie stwierdzić tego na sto procent. Tak mi się tylko wydaje”. Brak jest natomiast wystarczających podstaw, aby kwestionować sam udział oskarżonego, gdyż w tym zakresie zeznania pokrzywdzonego są stanowcze. Należy też zauważyć, że źródłem błędnych ustaleń Sądu w omawianym zakresie jest dowolna ocena zeznań pokrzywdzonego zawarta w uzasadnieniu wyroku, gdzie stwierdzono bezpodstawnie, że z zeznań Jana Muchy wynika w sposób jednoznaczny, że to oskarżony używał w stosunku do pokrzywdzonego kija bejsbolowego w sytuacji, gdy tego rodzaju wniosek nie wynika z zeznań tego świadka.

Należało więc zarzucić w apelacji obrazę art. 7 k.p.k., która miała wpływ na treść wyroku, bowiem skutkowałą dokonaniem błędnych ustaleń faktycznych we wskazanym zakresie. Błędne ustalenia skutkowałą zaś niezasadnym zastosowaniem art. 159 k.k.

Natomiast w odniesieniu do czynu określonego w pkt II wyroku brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych, gdyż pomimo tego, że oskarżony nie przyznał się do popełnienia tego czynu, to zebrany materiał dowodowy w tym zeznania Ewy Grzywy dawały Sądowi podstawę do dokonania jednoznacznych ustaleń faktycznych. Skarżący powinien dostrzec błędną kwalifikację prawną przyjętą przez Sąd meriti wynikającą z dokonania błędnej wykładni art. 223§1 k.k. Z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa

wynika, że sprawca który dokonując czynnej napaści na funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy mu przybraną, podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, używa samochodu w sposób stanowiący poważne zagrożenie dla ich życia lub zdrowia, nie wypełnia swoim działaniem znamion przestępstwa opisanego w art. 223 k.k. (wyrok SA we Wrocławiu z 7.03.2018r. II AKa 40/18 Lex nr 2486455).

Podobne stanowisko wynika z wyroku SA w Krakowie z dnia 17.07.2003r. II AKa 161/03, w którym stwierdzono, że najechanie samochodem na policjanta, by uniemożliwić zatrzymanie ani późniejsze przewożenie go na masce auta nie jest użyciem przedmiotu niebezpiecznego z art. 223 k.k. Czyn taki jest stosowaniem przemocy dla uniemożliwienia czynności zatrzymania z art. 224§2 k.k. (KZS 2003/9/20).

Dokonując analizy wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy autor apelacji powinien dostrzec także obrazę prawa materialnego, tj. art. 33§2 k.k. poprzez błędne zastosowanie tego przepisu i orzeczenie na tej podstawie grzywny w sytuacji, gdy nie zachodziła żadna z podstaw określonych w tym przepisie, Sąd Rejonowy dopuścił się również obrazy art. 86§1 k.k., gdyż orzekł karę łączną w wymiarze przekraczającym sumę kar jednostkowych. Wnioski końcowe powinny uwzględniać zarówno treść postawionych w apelacji zarzutów oraz obowiązujące przepisy prawa, tj. art. 437§2 k.p.k. ale również racjonalność obrony. W zakresie czynu z pkt I właśnie z tych względów należy wnosić o zmianę wyroku w zakresie opisu czynu oraz kwalifikacji prawnej aby doprowadzić do wyeliminowania z opisu czynu, że oskarżony używał niebezpiecznego narzędzia w postaci kija bejsbolowego oraz z kwalifikacji prawnej art. 159 k.k. i art. 11§2 i 3 k.k. Z uwagi zaś na stanowczość zeznań pokrzywdzonego odnośnie udziału oskarżonego w jego pobiciu moim zdaniem racjonalność obrony nie powinna prowadzić do wniosku o uniewinnienie oskarżonego, tylko o zmianę wyroku i orzeczenie kary na podstawie art. 157§1

k.k. w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Składając taki wniosek obrońca ma możliwość wypowiedzenia się przed Sądem odnośnie okoliczności łagodzących, chociażby tej dotyczącej niekaralności oskarżonego. Podobny wniosek o zmianę wyroku z podobnych względów należy złożyć odnośnie czynu określonego w pkt II wyroku. Moim zdaniem skarżący powinien wnieść o zmianę wyroku w zakresie kwalifikacji prawnej i przy zastosowaniu art. 224§2 k.k. orzeczenia kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

W związku zaś z zarzutem obrazy art. 33§2 k.k. należy domagać się zmiany wyroku poprzez uchylenie orzeczenia o karze grzywny. W przypadku złożenia wniosków o zmianę wyroku w zakresie kwalifikacji prawnej i orzeczonych kar, skarżący powinien wnieść także o orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności z zastosowaniem zasady absorpcji i orzeczenie jej w wymiarze pozwalającym na jej warunkowe zawieszenie.

Gdyby zaś skarżący uznał, że jako obrońca nie będzie wskazywał Sądowi odwoławczemu prawidłowej kwalifikacji prawnej to złoży wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, mając zapewne świadomość, że taki wniosek nie ma jednak szans na uwzględnienie i jednocześnie pozbawia autora apelacji możliwości zwrócenia uwagi na okoliczności łagodzące i kwestię wymiaru kar jednostkowych oraz kary łącznej.